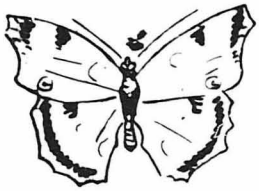

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ R. GRACIEUX

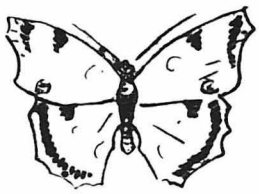

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΜΠΑΡΕ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΦΛΩΡΑ, χορεύτρια, 23 χρόνων. ΕΝΑΣ ΚΟΜΗΣ, 34 χρόνων. Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΜΠΑΡΕ, 40 χρόνων. ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ. ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΘΑΜΩΝΕΣ.

(Σ' ένα θεωρεῖο τοῦ καμπαρέ. Ὁ κόμης καὶ ἡ Φλώρα κάθονται σ' ἕνα τραπεζάκι. Ὁ διευθυντὴς παρακολουθεῖ τὴ συνομιλία τους ἀπὸ ἕνα γειτονικο τραπέζι).

Ο ΚΟΜΗΣ.—Ἔχετε ὡραῖα μάτια, δεσποινίς.

ΦΛΩΡΑ, *(χαμογελῶντας)*.— Ἀλήθεια;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Δὲν πιστεύω νὰ τ' ἀκοῦτε αὐτὸ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή σας. Καὶ τὸ στόμα σας εἶνε θαυμάσιο. Μοῦ ἐπιτρέπετε βέβαια νὰ τὸ φιλήσω...

ΦΛΩΡΑ, *(ἀφηρημένα)*.—Βέβαια.

(Ὁ κόμης ἐπιχειρεῖ νὰ τὴ φιλήση στὰ χείλη. Ἐκείνη ὅμως ἀποτραβιέται).

Ο ΚΟΜΗΣ.—Δὲν θέλετε; Κι' ὅμως πρὸ ὀλίγου μοῦ δώσατε τὴν ἄδεια νὰ σᾶς φιλήσω. Μίλῆστε μου λοιπόν. Γιατί φαίνεστε τόσο ἀφηρημένη; Τί συλλογίζεστε;

ΦΛΩΡΑ. — Συλλογίζομαι ἂν χόρεψα καλὰ ἀπόψε.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Χορέψατε ὡραῖα, δεσποινίς. Ἀλλὰ γιατί τὸ ἕνα σας πόδι εἶνε δεμένο;

ΦΛΩΡΑ.—Ἕνα βράδυ γλύστρησα χορεύοντας, ἔπεσα καὶ χτύπησα ἄσχημα στὸ ἀριστερὸ γόνατο.

Ο ΚΟΜΗΣ—Καὶ δὲν μπορέσατε νὰ χορέψετε τὸ ἄλλο βράδυ;

ΦΛΩΡΑ.—Ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ χορέψω καὶ χόρεψα. Ἀλλὰ ἔτσι τὸ πόδι μου χειροτέρευε. Κι' ὅμως χορεύω κάθε βράδυ.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Θὰ πονᾶτε πολὺ ὅταν χορεύετε.

ΦΛΩΡΑ. — Ναί, πονῶ.

Ο ΚΟΜΗΣ. — Καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ξεκουρασθῆτε μερικὲς μέρες;

ΦΛΩΡΑ. — Ὄχι. Ἔχω κάνει συμβόλαιο μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ καμπαρὲ πὼς θὰ χορεύω κάθε βράδυ, ἐπὶ ἕνα χρόνο.

Ο ΚΟΜΗΣ. — Πόσο σὰς λυπᾶμαι!

ΦΛΩΡΑ. — Ἀλήθεια; Κι' ὅμως δὲν εἶμαι συνηθισμένη νὰ μὲ λυποῦνται.

Ο ΚΟΜΗΣ. — Καϋμένη μικροῦλα! Πίνετε ἀκόμα ἕνα ποτῆρι σαμπάνια;

ΦΛΩΡΑ. — Εὐχαριστῶ. Ζαλίστηκα κιόλας μὲ τὸ ἕνα ποτῆρι ποὺ ἔπια. Δὲν εἶμαι συνηθισμένη.

Ο ΚΟΜΗΣ. — Μὰ πῶς; Δὲν εἰσαστε πάντα χορεύτρια;

ΦΛΩΡΑ. — Ὄχι. Μόνον δυὸ μῆνες βρίσκομαι ἐδῶ μέσα.

Ο ΚΟΜΗΣ. — Καὶ ποῦ εἰσαστε πρίν;

ΦΛΩΡΑ. — Ἐργαζόμουν σ' ἕνα γραφεῖο. Ἀλλὰ... μ' ἔδιωξαν.

Ο ΚΟΜΗΣ. — Γιατί;

ΦΛΩΡΑ.—Γιατὶ... γιατὶ ἔμαθαν πὼς ἔχω ἕνα παιδί. Μὰ γιατί μὲ ρωτᾶτε; Τί σᾶς νοιάζει ἐσᾶς γιὰ ὅλ' αὐτά; Ναί, λοιπόν, ἔχω ἕνα παιδί. Κι' εἶνε ἄρρωστο... ἄρρωστο... Κι' ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ εἶμ' ἐδῶ, νὰ χορεύω, νὰ πίνω καὶ νὰ γελῶ...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Καϋμένη μικροῦλα!... Κι' ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σας ποῦ εἶνε;

ΦΛΩΡΑ. — Μ' ἐγκατέλειψε. Κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ ρθῶ ἐδῶ καὶ νὰ γίνω χορεύτρια. Ποιθενὰ ἀλλοῦ δὲν μὲ δέχτηκαν. Τραγουδῶ, χορεύω, καὶ μὲ πονεμένο πόδι ἀκόμα, γιὰ τὸ παιδί μου.

(Ὁ διευθυντὴς πλησιάζει ἐξαφνα τὴ Φλώρα καὶ τῆς κάνει νόημα πὼς θέλει νὰ τῆς μιλήση. Ἡ Φλώρα σηκώνεται).

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, *(σιγανὰ, μὰ καὶ θυμωμένα)*. — Θὰ μὲ καταστρέψης μ' αὐτὰ σου τὰ καμώματα. Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι πρέπει νὰ πίνης ὅταν σὲ κερνοῦν; Πῶς θὰ κερδίσω λοιπὸν ἐγὼ χρήματα; Τί κατάστασις εἶνε αὐτή; Ἐπάσης σὲ εἶπα ν' ἀφήσης αὐτὸ τὸ θλιβερὸ ὕφος. Οἱ πελάτες μου θέλουν κέφι, δροσιά, γέλιο. Θὰ τοὺς κάνης νὰ μὴν ξανατατήσουν ἐδῶ μέσα. Πιέ, μέθυσε, γέλασε, ἐρωτοτρότησε, λοιπόν... Ἂν ἐξακολουθεῖς νὰ ἔχης αὐτὸ τὸ μελαγχολικὸ ὕφος καὶ νὰ μὴν πίνης, τότε θ' ἀναγκασθῶ νὰ σὲ διώξω.

ΦΛΩΡΑ.—Ὄχι, κύριε διευθυντά, μὴ μοῦ τὸ κάνετε αὐτὸ τὸ κακό. Τώρα μάλιστα ποὺ εἶνε ἄρρωστο τὸ παιδί μου.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Λοιπόν, κάνε ὅ,τι σοῦ λέω.

ΦΛΩΡΑ.—Ναί, ναί, θὰ κάνω ὅ,τι θέλετε.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Πήγαινε λοιπὸν ξανὰ στὴ θέσι σου καὶ προσπάθησε νὰ διασκεδάσης τὸν κύριο. Φαίνεται πλούσιος καὶ γενναιόδωρος. Κι' εἶνε, φαίνεται, κόμης. Φορεῖ μιὰ καρφίτσα στὴ γραβάτα του, μὲ χορῶνα εὐπατρίδων. Μὴ τὸν ἀφήσεις νὰ φύγη.

ΦΛΩΡΑ.—Ναί, ναί.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Πρόσεξε! Ἂν δὲν συμμορφωθεῖς μ' ὅσα σοῦ εἶπα, θὰ δεμόσω το συμβόλαιο μαζύ σου.

ΦΛΩΡΑ.—Θὰ συμμορφωθῶ, θὰ συμμορφωθῶ.

(Ὁ διευθυντὴς φεύγει. Ἡ Φλώρα ξαναπηγαίνει στὴ θέσι της).

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μὲ συγχωρεῖτε... Ἀλλὰ... δὲν μοῦ λέτε τί σᾶς ἤθελε ὁ διευθυντής; Τὸν ἔβλεπα νὰ σᾶς μιλᾶη κάτως ἄγρια.

ΦΛΩΡΑ. *(προσπαθῶντας νὰ δώση ἕνα χαρούμενο ὕφος στὸ πρόσωπό της)*.—Ἄ, εἶνε καλός, εἶνε πολὺ καλός. Μοῦ ἔδωσε κάποιες ὁδηγίες γιὰ τὸν χορὸ ποὺ θὰ χορέψω πιὸ ὕστερα. Κι' εἶμαι τόσο εὐχαριστημένη ἀπόψε! Ἔχω ἕνα κέφι!... Θέλω νὰ πιῶ, νὰ διασκεδάσω. Πέστε νὰ φέρουν κι' ἄλλη σαμπάνια.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μὰ πρὸ ὀλίγου δὲν θέλατε.

ΦΛΩΡΑ.—Ὄχι, ὄχι, διψῶ...

(Ὁ κόμης γεμίζει τὸ ποτῆρι της μὲ σαμπάνια Ἡ Φλώρα τὸ πίνει μονομιᾶς).

ΦΛΩΡΑ.—Δώστε μου κι' ἄλλο.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Εἶσαι ἀλήθεια πολὺ ἀδιάντροπη. Λίγη ὥρα πρὶν ἔκανες πὼς δὲν ξέρεις νὰ πιῆς. *(Τῆς ξαναγεμίζει τὸ ποτῆρι. Ἐκείνη ξαναπίνει).*

ΦΛΩΡΑ.—Ἄ, εὐχαριστῶ!... Τί ὡραῖο, ἀφράτο ποτό!... Σοῦ φιλάει τὰ χείλη καθὼς τὸ πίνεις.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Λοιπόν, πῶς πάει ὁ πόνος τοῦ ποδιοῦ σας;

ΦΛΩΡΑ.—Τὰ τηράτε πολὺ στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια μου. Δὲν εἶνε παρὰ ἕνα τσαγκρούνισμα. Ἂς πιοῦμε λοιπὸν ἀκόμα σαμπάνια. Διψῶ... Ἄ, πῶς διψῶ!... *(Σηκώνει τὸ ποτῆρι της γεμάτο).* Στὴν ὑγειά σας!...

Ο ΚΟΜΗΣ. — Στὴν ὑγειά σου, ὠμορφούλα μου. *(Πίνει)*. Ἄ, ἔτσι... Ξέρεις, λίγη ὥρα πρίν, μ' ἐστενοχώρησες. Ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ξεσκάσω λίγο, καὶ μ' ἔκανες νὰ μελαγχολήσω.

ΦΛΩΡΑ.—Βέβαια, βέβαια... Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ πιστέψετε τὰ λόγια μου. Σᾶς ἔκανα σκέρτσα, γιὰ νὰ σᾶς συγκινήσω λιγάκι. Μὰ τώρα ἔχω κέφι. Πολὺ κέφι... Εἴδατε πόσο ἤπια!... Καὶ θέλω κι' ἄλλο, κι' ἄλλο...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ζαλίστηκες κιόλας.

ΦΛΩΡΑ.—Ὄχι, ὄχι. Αὐτὰ εἶνε τὰ σκέρτσα μου... Χά! Χά! Μὴ δίνετε σημασία. Οὔτε παιδὶ ἔχω, οὔτε εἶνε ἄρρωστο. Σᾶς εἶπα ἕνα μεγάλο ψέμμα. Οὔτε εἶνε ἀλήθεια πὼς ἤμουν ἕνα ἀθῶο, ἀνήξερο κορίτσι, πὼς μὲ ξεγέλασε κάποιος καὶ πὼς ὕστερα μ' ἐγκατέλειψε. Εἶνε ὅλα ψέμματα. Εἶνε ὅλα κόλπα μιᾶς παληογυναίκας.

(Ἔρχεται πάλι ὁ διευθυντής. Βλέπει τ' ἄδεια μπουκάλια ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ χαμογελάει εὐχαριστημένος).

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε κόμη. Θὰ σᾶς τὴν πάρω γιὰ λίγη ὥρα τὴ δεσποινίδα. Ἤρθε ἡ σειρά της νὰ χορέψη πάλι. Μὰ θὰ ξαναγυρίση γρήγορα.

(Ἡ Φλώρα σηκώνεται μὲ βήματα κλονιζόμενα καὶ κατεβαίνει τὴ σκάλα, μὲ ἕνα ἀνθοστόλιστο κοντάρι στὸ χέρι γιὰ νὰ πάη νὰ χορέψη. Μὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν πλησιάζει μιὰ γυναικοῦλα τοῦ λαοῦ).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—Κυρία, κυρία... Τὸ παιδί σας εἶνε πολὺ ἄσχημα. Πρέπει νὰ ρθῆτε ἀμέσως στὸ σπίτι.

ΦΛΩΡΑ, *(σὰν νὰ συνέρχεται ἐξαφνα ἀπὸ τὸ μεθῦσι της)*.—Τὸ παιδί μου!.. Τὸ ἀγγελοῦδι μου!... Τώρα... τώρα ἔρχομαι.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Ἦσαν ἀλήθεια λοιπὸν ὅλα!

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, *(στὴ Φλώρα)*.—Δὲν μπορεῖς νὰ πᾶς τώρα. Εἶνε ἡ σειρά σου νὰ χορέψης.

ΦΛΩΡΑ.—Τὸ παιδί μου πεθαίνει, δὲν ἀκούσατε;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ χορέψης. Ὕστερα μπορεῖς νὰ πᾶς ὅπου θέλεις.

ΦΛΩΡΑ.—Ἔλεος... Ἄφησέ με νὰ φύγω.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Θὰ χορέψης πρῶτα. Ἡ μουσικὴ ἄρχισε, ὁ κόσμος περιμένει. Ἐμπρὸς λοιπόν...

Ἡ Φλώρα σηκώνεται μὲ βήματα κλονιζόμενα καὶ κατεβαίνει τὴ σκάλα...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μεταξὺ κυρίου καὶ ὑπηρέτου:

— Δὲν μοῦ λές, Γιάννη, πόσα σοῦ δίνω κάθε μῆνα;

— Χίλιες δραχμές, ἀφεντικό!

— Δέχεσαι νὰ σοῦ δίνω χίλιες πεντακόσιες καὶ... νὰ μὴ μὲ κλέβεις;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀφεντικό; Δὲν μὲ συμφέρει.

* * *

Ἐκείνη. — Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ ἔκπληξις ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες γιὰ τὴ γιορτή μου;

Ἐκεῖνος. — Ἡ ἔκπληξις ἦταν... ὅτι δὲν θὰ σοῦ ἔδινα τίποτα ἐφέτος!

* * *

Μεταξὺ φίλων:

— Θέλεις νὰ δειπνήσης μαζύ μου ἀπόψε;

— Πολὺ εὐχαρίστως.

— Ἔ, τότε τρέξε στὸ σπίτι σου καὶ εἰδοποίησε νὰ βάλουν ἕνα σερβίτσιο περισσότερο. Σ' ἕνα τέταρτο ἔφτασα!...

* * *

Σ' ἕνα καυρεῖο, κοντὰ στὸ Μανωστηράκι, πρὸ ἐτῶν, ὑπῆρχε ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Ἰδοποιοῦμεν τὸ Σεβαστὸν κοινὸ ὅτι κόβομαι βέντουζες δι' ἰδικοῦ μηχανήματος καὶ ἰδικοῦ τεχνήτου. (Πωλοῦνται καὶ βδέλλες τῆς Κωπαΐδος ὡς εἶδος ἔ γ χ ι λ ο ι !! Τρέξοτε...»).

Μὲ τὴ λέξι «ἔγχιλοι» ὁ καυρεὺς ἤθελε, φαίνεται, νὰ πῆ ὅτι ἡ βδέλλες του ἦσαν μεγάλες σὰν... χέλια!

* * *

Μεταξὺ φίλων:

— Τὶς πρῶτες μέρες ποὺ παντρεύτηκα, δὲν ξέρεις πόσο ἀγαποῦσα τὴ γυναῖκα μου! Ἔτσι μοῦ ἐρχόταν νὰ τὴ φάω σὰν... λουκούμι!

— Καὶ τώρα;

— Ἄ, τώρα, φίλε μου, τι νὰ σοῦ πῶ; Μετανοῶ... ποὺ δὲν τὴν ἔφαγα!

* * *

Σ' ἕνα ἐστιατόριο κάθεται ἕνας πελάτης, δάσκαλος κατὰ τὰ φαινόμενα, καὶ διαβάζει τὸν κατάλογο.

— Παιδί!

— Διατάξτε, κύριε.

— Φέρε μου μισὴ μερίδα... ἀνορθογραφίες.

— Μά... δὲν ἔχουμε τέτοιο φαγητό.

— Ἀφοῦ δὲν ἔχετε, γιατὶ τὸ βάζετε στὸν... κατάλογο;

* * *

Μεταξὺ φίλων:

— Γιάννη, δῶσε μου ἕνα τσιγάρο.

— Δὲν ἔχω!

— Καὶ μήπως εἶχες ποτέ σου, ὅσες φορὲς σοῦ ζήτησα;...

— Καὶ μήπως εἶχες κ' ἐσὺ ποτέ σου, ὅταν... μοῦ ζητοῦσες;

ΦΛΩΡΑ.—Δῶξτε με καλύτερα, διῶξτε με... Τὸ παιδί μου πεθαίνει.... Τί νὰ τὰ κάνω πειὰ τὰ χρήματα;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Μὴν ξεχνᾶς ὅτι θὰ σοῦ χρειαστοῦν λεφτὰ γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας...

ΦΛΩΡΑ.—Ἀκαρδε!...

(Πηγαίνει πρὸς τὴ σκηνή, μὰ κλονίζεται καὶ σταματάει).

Ο ΚΟΜΗΣ, *(στὸ διευθυντή)*.—Πόσα θέλεις γιὰ νὰ τὴν ἀφήσης νὰ φύγη;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Ὤ, κύριε!... Μὰ θὰ χάσω πολλὰ, ἂν δὲν χορέψει.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Φτάνουν χίλια φράγκα;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Εἶνε λίγα.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Πάρε χίλια πεντακόσια. *(Ἀνοίγει τὸ πορτοφόλι του καὶ δίνει τὰ χρήματα στὸν διευθυντή).*

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Εὐχαριστῶ, κύριε κόμη... Ἂν καὶ ξέρετε...

Ο ΚΟΜΗΣ, *(στὴ Φλώρα)*.—Ἐμπρός, πᾶμε.

(Ἡ Φλώρα τὸν βλέπει δειλιασμένη καὶ διστακτική).

Ο ΚΟΜΗΣ, *(ὑποστηρίζοντάς την)*.—Ἔλα, φτωχὴ μικροῦλα. Μὴ διστάζεις... Ἔλα μαζύ μου... Μὴν κλαῖς. Θὰ σοῦ δώσω ὅλη τὴ χαρὰ ποὺ στερήθηκες ὥς τώρα. Σοῦ ἀξίζει κάθε εὐτυχία. Τὴν πλήρωσες μὲ τὰ δάκρυά σου. Ἔλα, πᾶμε... Καὶ ποιὸς ξέρει;... Ἴσως δὲν πεθάνει τὸ παιδί σου... Κι' ἂν πεθάνει αὐτό, ἴσως σοῦ στείλει ὁ Θεὸς ἕνα ἄλλο, ποὺ θὰ φέρη τ' ὄνομά μου... *(Φεύγουν).*

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Δὲν ἔκανα καλὰ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ μοῦ πάρη μόνο γιὰ χίλια πεντακόσια φράγκα. Ἔπρεπε νὰ ζητήσω περισσότερα. Ἔχασα μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία. Τί βλάκας, τί βλάκας ποὺ φάνηκα!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΓΩΝΕΣ... ΦΙΛΗΜΑΤΩΝ

(Ποιὸς κέρδισε τὸ ρεκὸρ τῶν ....περισσοτέρων φιλημάτων).

Τὰ φιλιά, τὰ γλυκὰ φιλιά, ἡ μεθυστικὴ ἕνωσις τῶν χειλῶν, ἔγιναν καὶ... ἀντικείμενο ἀγῶνος! Μὴν παραξενεύεστε!... Μάλιστα! Ἔγινε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἕνας ἀγὼν φιλημάτων, ὅπως γίνονται στὰ στάδια οἱ ἀγῶνες δρόμων ἀντοχῆς καὶ ταχύτητος. Τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ συνέβη στὴ Λαγκαστρία τῆς Ἀγγλίας. Οἱ Λαγκαστριανοὶ εἶνε ἄνθρωποι πολὺ πρωτότυποι στὰ στοιχήματά τους...

Μιὰ μέρα λοιπὸν παρουσιάστηκε ἕνας Λαγκαστριανὸς καὶ διεκήρυξε ὅτι ἔβαζε στοίχημα 50 λίρες ἔναντι 5, νὰ δώση σὲ διάστημα μιᾶς ὥρας τόσα φιλήματα, ὅσα δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ δώση αὐτὸς ποὺ θὰ ἤθελε νὰ τὸν συναγωνισθῆ.

Ὁ ἀντίπαλος βρέθηκε ἀμέσως. Τί θὰ ἔχανε; 5 λίρες μονάχα, ἐνῶ ὑπῆρχε ἡ ἐλπὶς νὰ κερδίση 50 καὶ νὰ χορτάση συγχρόνως φιλήματα μέσα σὲ τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα! Ἦταν ἄλλωστε ἀρραβωνιασμένος ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἀρκετὰ γιομισμένος στὰ φιλήματα...

Ἀμέσως τότε κανονίσθηκαν οἱ ὅροι τοῦ ἀγωνίσματος. Ὁρίστηκε ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ καὶ συμφωνήθηκε ὅτι δὲν θὰ λογαριαζόταν ὡς φίλημα κάθε φίλημα ποὺ δὲν θ' ἀκουγόταν εὐκρινῶς καὶ ὅτι σὲ κάθε φίλημα τὰ χείλη ἔπρεπε νὰ σφίγγονται καὶ νὰ φιλοῦν μ' ὅλη τὴ δύναμί τους.

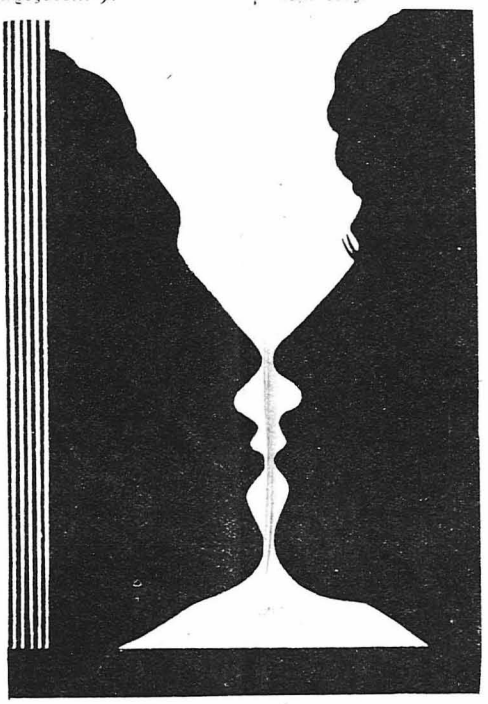

Χίλια φιλιὰ τὴν ὥρα!...

Πέντε διαδοχικὲς ἀποτυχίες φιλήματος θὰ ἦσαν ἀρκετὲς γιὰ νὰ θεωρηθῆ νικημένος ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο ἀγωνιστάς.

Ὅταν ὅμως ἐκανονίσθησαν ὅλ' αὐτὰ μέσα σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ μπάρ, εἶδαν οἱ ἀντίπαλοι, οἱ ἑλλανόδικοι, καθὼς καὶ τὸ περίεργο Κοινόν, ὅτι ἔλειπε τὸ κυριώτερο: τὰ χείλη, ποὺ θὰ δεχόντουσαν τὰ φιλήματα τῶν ἀντιπάλων. Κομμὰ ἀπὸ τὶς κυρίες ποὺ βρισκόντουσαν στὸ κέντρο, δὲν προσέφερε τὰ δικά της...

Οἱ ἑλλανοδίκαι τότε διεκήρυξαν ὅτι ἡ σημαντικὴ πρέπει νὰ τεθῆ κατὰ μέρος, ἀπέναντι τοῦ μεγάλου σκοποῦ τοῦ ἀγῶνος καὶ ὅτι ἐκείνη ποὺ θὰ δεχόταν νὰ φιλήθῆ, θὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸν νικητὴ τὸ μισὸ κέρδος. Ἄλλωστε, δὲν ὑπῆρχε λόγος παρεξηγήσεως, ἀφοῦ ὅλοι ἐκεῖ μέσα ἦσαν γνωστοὶ μεταξύ τους καὶ λίγο-πολὺ συγγενεῖς. Ὁ κύκλος δηλαδὴ ἦταν στενός, σχεδὸν οἰκογενειακός.

Μερικὲς κυρίες τότε, τραβηγμένες ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸν πρωτότυπο ρόλο ποὺ θὰ παίζαν, παρουσιάστηκαν στὴν ἐπιτροπή. Ἀπ' αὐτὲς ἐξελέγησαν δύο, τῶν ὁποίων τὰ χείλη ἔδειχναν ὅτι ἦσαν καταλληλότατα γιὰ νὰ διεξαχθῆ ἡ μονομαχία τῶν φιλημάτων.

Ἐκεῖνος ποὺ πρότεινε τὸ στοίχημα, ἄρχισε πρῶτος τὰ φιλήματα. Ἐφιλοῦσε τελειότατα καὶ ἠχηρότατα καὶ μέσα σὲ διάστημα μιᾶς ὥρας ἔδωσε περισσότερα ἀπὸ 1800 φιλιά, χωρὶς νὰ χάση οὔτε ἕνα!

Ὅταν ἐκεῖνος τελείωσε, ἄρχισε ὁ ἀντίπαλός του τὰ φιλήματα μὲ μεγάλη ταχύτητα, ἐλπίζοντας νὰ τὸν ξεπεράση. Ἀλλὰ δὲν ὑπελόγισε, φαίνεται, καλὰ τὶς δυνάμεις του καὶ πολὺ γρήγορα ἐξαντλήθηκε. Ὕστερα ἀπὸ 55 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ μὲ 700 μόνον φιλιὰ στὸ ἐνεργητικό του, ἐγκατέλειψε τὸν ἀγῶνα, γιατὶ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήση ἀπὸ τὸν κόπο του.

* * *

Τὸ ρεκὸρ ὅμως τῶν φιλημάτων τὸ ἀπέκτησε τελευταῖα ἕνας νεαρὸς Γερμανός, ὁ Κὰρλ Μπάουερ, ἀπὸ τὸ Μόναχο.

Ὁ νεαρὸς αὐτὸς Γερμανὸς βρισκόταν σὲ μιὰ συναναστροφή, ὅταν ἡ ὁμιλία γύρισε στὸ ζήτημα τῶν φιλιῶν. Κάποιος κύριος τότε παρετήρησε ὅτι ἡ φράσεις «χιλια φιλιὰ» καὶ «ἄπειρα φιλιά», ποὺ τόσο συχνὰ χρησιμοποιοῦν στὴν ἀλληλογραφία τους οἱ ἐρωτευμένοι, δὲν εἶνε παρὰ ποιητικὲς ὑπερβολὲς καὶ ὅτι κανεὶς δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ πραγματοποιήση ἕνα τόσο μεγάλο ρεκὸρ φιλημάτων.

Ὁ νεαρὸς Γερμανὸς ὅμως ὑπεστήριξε τὸ ἐναντίον καὶ ἀνέλαβε νὰ δώση στὰ χείλη τῆς λατρευτῆς του ἀρραβωνιαστικιᾶς 10,000 φιλιὰ σὲ διάστημα 10 ὡρῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ κάνη κάθε μισὴ ὥρα ἕνα διάλειμμα γιὰ νὰ πίνη κανένα ἀναψυκτικό.

Ἡ μνηστή του δὲν ἔφερε κομμὰ ἀντίρρησι, γιὰ νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήση, ὡρίστηκαν οἱ πραγματογνώμονες καὶ τὸ πείραμα ἄρχισε.

Στὴν ἀρχὴ ὁ νεαρὸς Γερμανὸς φαινόταν ὅτι θὰ πραγματοποιοῦσε τὸν ἄθλο ποὺ εἶχε ἀναλάβει. Στὸ τέλος τῆς πρώτης ὥρας εἶχε δώσει 2,000 φιλιὰ ὁ ἀθεόφοβος! Τὴ δεύτερη ὥρα πῆγε ἐπίσης πολὺ καλά... Ἀλλὰ κατὰ τὴν τρίτη ὥρα τὰ πράγματα ἄλλαξαν... Ἡ δυνάμεις του εἶχαν ἐξαντληθεῖ πειὰ καὶ στὸ ἑπτακοσιοστὸ φίλημα ὁ νεαρὸς Γερμανὸς ἔπεσε μισολιπόθυμος κάτω.

Χαλάλι του ὅμως! Κατέχει τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν φιλημάτων, ἀφοῦ ξεπέρασε κατὰ 200 φιλήματα τὸν Λαγκαστριανὸ συναθλητή του.